

Korte studies in Mattheüs (85)

De Stem (2)

'En zie, een stem uit de hemelen zei: Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb.'
(Mat. 3:17).

Het staat er eigenlijk iets anders. In de grondtekst wordt er duidelijk meer nadruk gelegd op 'de Geliefde'. God wijst ons Zijn Zoon aan. Ja, Zijn geliefde Zoon.

*'Dit is Mijn Zoon, de Geliefde', of zelfs
'Dit is de Zoon van Mij, de Geliefde'.*

Alsof de stem zegt: jullie hebben je geliefde zonen; Ik heb de Mijne.

Waar doelt de stem op?

Denk even terug aan het eerste vers van het Evangelie naar Mattheüs. Jezus Christus wordt ons daar voorgesteld als de Zoon van David – die naam betekent 'geliefde' – en de zoon van Abraham.

De zoon van Abraham was Izak. Na lang wachten vervulde God Zijn belofte aan Abraham en gaf hem een zoon uit Sara. Toen deze jongen echter groot geworden was, kreeg Abraham een zware beproeving. Hij moest hem gaan offeren. Dat lees je in Genesis 22.

'Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige, DIE U LIEFHET, Izak, ga naar het land Moria en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen die Ik u noemen zal.' (Gen. 22:2).

Dit offer werd uiteindelijk uitgevoerd op een ram en het leven van Izak werd gespaard. Dit wordt in Hebreeën 11 gezien alsof Abraham zijn zoon als uit de doden terugkreeg.

'Tegen hem was gezegd: In Izak zal uw nageslacht genoemd worden. Hij overlegde bij zichzelf dat God machtig was hem zelfs uit de doden op te wekken. En hij kreeg hem als het ware daaruit ook terug.' (Heb. 11:18, 19).

Izak was de geliefde zoon van Abraham. Izak zelf had ook een geliefde zoon. Dat was Ezau; terwijl Jakob de geliefde zoon van Rebekka, de vrouw van Izak, was.

'Izak HAD Ezau LIEF, want het wildbraad was naar zijn mond; maar Rebekka HAD Jakob LIEF.'
(Gen. 25:28).

Deze geliefde zonen spelen een cruciale rol in Gods handelen met de volken. Jakob en Ezau staan voor twee volken. (Gen. 25:23). Doordat ze allebei meer geliefd werden door een van de ouders, ontstonden er spanningen in het gezin. Door de slinkse handelingen van Jakob om het eerstgeboorterecht te verkrijgen, ontstond er een haat in het hart van Ezau jegens zijn broer. Jakob wordt gedwongen als een banneling buiten het beloofde land te leven. Hij kan er pas na vele jaren terugkomen. We kunnen in Jakob iets van de geschiedenis zien van het volk dat uit hem zou voortkomen. Ook dat volk Israël moet vele jaren buiten het land in ballingschap verkeren, om er uiteindelijk naar terug te kunnen keren. Deze terugkeer is als het ware een opstanding uit de doden. Die wordt in de Bijbel ook als zodanig beschreven. (bijvoorbeeld Hos. 6:1, 2; 11:1, 11).

De geschiedenis herhaalt zich. Jakob huwde twee vrouwen, Lea en Rachel. Hij hield het meest van Rachel en daarmee ook van de zonen die hij bij haar kreeg. Dat waren Jozef in de eerste plaats en ook Benjamin.

'Israël HAD Jozef meer LIEF dan al zijn zonen, want hij was voor hem een zoon van zijn ouderdom. Ook liet hij een veelkleurig gewaad voor hem maken.' (Gen. 37:3).

Deze liefde voor Jozef leidde ook weer tot een geschiedenis van lijden. Ook in Jozef zien we net als Izak en – in mindere mate Jakob – een beeld van de dood en opstanding. Als we naar Jozef kijken door de ogen van Jakob dan zien we dat Jozef gedood was door een wild dier. De bewijzen werden door zijn broers hiervoor aangehaald.

'Zij stuurden het veelkleurig gewaad naar hun vader en zeiden: Dit hebben wij gevonden. Kijk toch eens of dit het gewaad van uw zoon is of niet. Hij herkende het en zei: Het is het gewaad van mijn zoon. Een wild dier heeft hem opgegeten. Jozef is ongetwijfeld verscheurd.' (Gen. 37:32, 33).

Jozef was dood en Jakob rouwde om hem. Jakob leefde verder in de overtuiging dat hij Jozef in dit leven niet zou weerzien. Toen de ondoorgrondelijke onderkoning van Egypte eiste dat de broers Benjamin, de andere zoon van Jakob en Rachel, mee zouden brengen, de volgende keer dat zij graan zouden komen kopen, werd Jakob wanhopig en zei:

'Jullie beroven mij van kinderen! Jozef is er niet meer en Simeon is er niet; nu willen jullie Benjamin ook nog meenemen! Al deze dingen zijn tegen mij!' (Gen. 42:36).

Toen de broers uiteindelijk met het bericht kwamen dat Jozef nog leefde en dat hij de onderkoning in Egypte was werd Jakob overstelpt met vreugde en riep hij uit:

'Mijn zoon Jozef leeft nog!'

Jakob kreeg net als Abraham zijn zoon – als het ware – uit de dood terug. Ook Jozef is een beeld van de dood en opstanding van de Zoon.

We hebben naar drie – eigenlijk vier, als we Jakob en Ezau allebei meetellen – geliefde zonen gekeken. Elk speelden ze een belangrijke rol in Gods plan en de schepping van het volk Israël. Bij elk van de geliefde zonen zien we dood en opstanding. Bij Izak en Jozef wat meer dan bij Jakob, maar bij deze laatste zien we ballingschap en terugkeer als een thema dat vergelijkbaar is met dood en opstanding.

Het teken van Jona verwees naar de duif bij de doop van de Heere Jezus.¹ Het teken van Jona gaat over dood en opstanding. We krijgen bij het horen van de stem nog meer bevestiging dat dit de betekenis van de doop is: dood en opstanding, ballingschap en terugkeer.

Toen de stem zei: dit is Zoon VAN MIJ, DE GELIEFDE, gaan onze gedachten naar die drie andere geliefde zonen. Die stap was voor de Jood die de Schriften kende ook makkelijk gemaakt. Iedereen kende de geschiedenissen van Izak, Jakob en Jozef. Zij waren de geliefde zonen uit wie God het volk had voortgebracht. Nu roept Hij vanuit de hemelen de boodschap uit niet te kijken naar déze geliefde zonen, maar naar Zijn Zoon, de Geliefde. In Hem wordt de nieuwe schepping en het nieuwe Israël voortgebracht. Door dood en opstanding.

¹ Zie studie 83 in deze serie.